

ger de have haft for By og Land. Vi kunne se, hvem det er, der har maattet betale mest, og hvem det er, der har haft Fordelen, det vil sikkert vise sig, at Byerne ogsaa her have maattet betale til Fordel for Landet. Vi kunne se det paa det Forslag, vi drøftede i Gaar, om forøget Tilskud til en Undervisning i Elektroteknik for Bybefolkningen. Det blev afvist, det kunde man ikke indlade sig paa, medens jeg ikke kender et eneste Tilfælde, hvor man har nægtet en Bevilling, naar det har drejet sig om Landbrugskursus.

Saa sagde den højtærede Minister, at han var en gammel Københavner, jeg tror endog han sagde, han var født i København, og som Følge deraf skulde man vente, at han særlig var en Mand, som elskede sin Fødeby. Men nu er Forholdet det mærkelige, at mange Gange ere de Folk, som leve og bo i København og have deres Næring i København, de værste Agrarer i det hele Land. En Bonde, en Mand, der lever ude paa Landet og er Landbo af Fødsel og Haandtering, behøver ikke at optræde særlig agrarisk, for der er intet Menneske, der tvivler om hans ægte agrariske Sindelag. Men de, der leve paa Brostenene i København, som ere Københavnerne og ernære sig som Københavnerne — jeg kunde nævne ikke ganske faa Eksempler paa den Klasse Politikere — ere de krasseste og værste Agrarer. Det er dem, der lave Tiendeloven og den Slags Ting, for hvis de ikke ere Agrarer langt mere end noget andet, blive de ikke troet ude paa Landet. De ere nødte til at optræde saaledes for at hævde deres Stilling ude blandt Landboerne.

Justitsministeren (Alberti): Det ærede Medlem dokumenterede selv Rigtigheden af det, jeg havde sagt om, at det Tilskud, som Staten ifølge Loven af 1884 yder Københavns Kommune i Anledning af Forsorgen for sindssyge, ikke er Tilskud til Driften, men Godtgørelse for den særlige Ordning, der har fundet Sted ved Loven af 1884. Det ærede Medlem opholdt sig saa over, at der paa Finansloven paa Justitsministeriets Budget staar nævnt ved de 114,000 Kr. han omtalte: Tilskud til Drift af kommunale Sindssygeanstalter, og sagde, at hvis det ikke er Tilskud til Driften, er det ikke sandt, hvad der staar, og saa holder Justitsministeren os for Nar og burde rette Finansloven snarest muligt, saa at det bliver rigtigt. (*K. M. Klausen:* Det sagde jeg nu ikke.) Ja, om ikke det ærede Medlem

sagde det, saa har han tidt sagt noget, som var langt værre, saa hvis jeg har gjort ham Uret denne Gang, faar det gaa lige op med en anden Gang, hvor han ikke har faaet, hvad der tilkom ham. Men saa vil jeg nok spørge det ærede Medlem, hvad han egentlig bestiller i Finansudvalget. Nu har det ærede Medlem siddet i Finansudvalget i ret mange Aar — jeg husker ikke rigtig hvor mange — og burde da i alt Fald vide at disse 114,000 Kr. komme til Verden og ere komne til Verden efterhaanden paa den Maade, at der efter Forhandling i Budgetudvalget er truffet Overenskomster mellem Justitsministeriet og forskellige kommunale Sygehuse om, at disse for en fast Betaling pr. Patient optage sindssyge Patienter ikke fra de enkelte Kommuner selv, men fra hele Landet. Hvis det ærede Medlem ved det — det er muligt, at det ærede Medlem ikke ved det, skønt han har siddet i Finansudvalget i alle disse Aar —, ved han ogsaa, at dette Tilskud til Drift af kommunale Sindssygeanstalter, som findes paa Justitsministeriets Budget, ikke betyder, at Staten er Parthaver i Driften af disse Anstalter saaledes, som han vil have, at Staten skal være Parthaver i Driften af Boserup Sanatorium derved, at det Beløb, som Staten efter hans Ønske skulde yde til Driften af Sanatoriet, sattes i Forhold til Udgifterne, Patientantallet, Sygedagene o. s. v. paa Boserup Sanatorium. Det er altsaa i Virkeligheden kun en Fordrejelse af Sandheden, som det ærede Medlem ubevidst — nemlig fordi han ikke har fulgt tilstrækkelig med i Finansudvalget — er kommet til at gøre sig skyldig i.

Det ærede Medlem siger, at jeg kan længe nok sige, at Københavns finansielle Stilling ikke er sørgelig, mine Beviser gælde ingen Vegne, og saa taler han igen om Budgetter og Regnskaber, men der er allerede den Mærkelighed, som det ærede Medlem ikke kan komme fra, at der i en Række af Aar altid har været en mægtig Forskel mellem Budget og Regnskab, og det er ikke noget, som skyldes en fortræffelig og sparsommelig Styrelse i Finanssaarets Løb, men noget, som man, naar Budgettet bliver lagt, meget godt ved vil indtræde — det er udtrykkelig udtalt under Forhandlingerne i Kommunalbestyrelsen. Naar der nu er denne mærkværdige Forskel mellem Budgetter og Regnskaber, forstaar jeg ikke, at det ærede Medlem kan vedblive at paaberaabe sig baade Budgetter og Regnskaber. Lad os holde os til Regnskaberne alene. Der har